

Toimittajalta.

Kummallinen ilmoitus oli luettavana sanomalehdissä silloin tällöin tammikuun ajalla. Se oli kirjoitettu jonkun amerikkalaisen profetissan nimessä ja kertoi Jeesuksen tulosta helmikuun 6 p:nä. Ilmoituksessa ei mainittu, tuleeko Jeesus sinä päivänä syntymään uudestaan maan päälle vai millä tavalla hänen tulonsa tapahtuu, jonka tähden moni mielikuvituksessaan näki maailman loppuvan ukkosen jyrinään ja suurten vesien pauhuun, salamoiden kaameasti valaistessa hävitystä, – ja sitten Jeesuksen tulevan taivaan pilvissä tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.

Kysymysillassa tammikuun 24 p:nä koski ensimmäinen kysymys tätä levottomuutta herättävää ilmoitusta, ja helmikuun 1 p:ksi olimme järjestäneet ylimääräisen esitelmän Kansantalolle, jossa puhuin Kristuksen toisesta tulemisesta, maailman lopusta ja nykypäivien ennustuksista.

Amerikkalainen profetissa on toivottavasti tarkoittanut parastaan tuolla huomiota herättävällä ilmoituksellaan, mutta kyllä se epäilemättä on saanut aikaan yhtä paljon pahaa kuin mitä sillä lienee hyvää tarkoitettu. Ja kuinka itse asiassa kritiikittömillä ja perättömillä vakuutuksilla ja ennustuksilla saattaisi olla mitään suorastaan hyvää vaikutusta?

*

Nelisenkymmentä vuotta sitten H. P. B. kirjoitti „Theosophist“ lehdessä kristillisen kirkon pääopinkappaleesta ja „vereen kastamisesta“ seuraavasti:

Kristillisessä legendassa „vapahtaja“ on „vihkijä“, joka uhraa elämänsä lunnaksi siitä etuoikeudesta, että saa opettaa opetuslapsilleen muutamia suuria totuuksia. Hän, joka ratkaisee kristillisen sfinksin arvoituksen, tulee „Absoluutin Mestariksi“ siitä yksinkertaisesta syystä, että *kaikkien* muinaisten vihkimysten – menneiden, nykyisten ja tulevien – suurin mysterio selviää ja paljastuu hänelle. Ne, jotka omaksuvat vertauskuvan *sanallisesti*, jäävät sokeiksi eliniäkseen, ja ne, jotka paljastavat sen tietämättömille joukoille, ansaitsevat rangaistuksen varomattomuudestaan, kun yrittävät „ruokkia sikoja päärlyillä“. *Theosophist*-lehti – niiden älykkäiden lukemana, jotka sitä ymmärtäessään osoittavat ansaitsevansa sen verran salaista tietoa kuin heille voidaan antaa – on saanut oikeuden julkaista pienen viittauksen. Ken tahtoo käsittää sekä

sfinksin että ristin vertauskuvan salaisuuden, tutkikoon egyptiläisten, kaldealaisten, muinaisten juutalaisten, hindulaisten y. m. vihkimysmenetelmiä. Silloin hän tulee huomaamaan, mitä sana „sovitus“ – joka on kristinuskoa paljon vanhempi – ja myös mitä „vereen kastaminen“ merkitsi. Korkeimman vihkimyksen viimeisenä hetkenä, kun vihkijä oli paljastanut viimeisen salaisen sanan, täytyi ehkä hierofantin tai „vastasyntyneen“, *kumpi tahansa heistä oli arvokkaampi*, kuolla, koska kaksi *yhtä* voimakasta adeptia ei saa elää ja sillä, *joka on täydellinen*, ei ole sijaa maan päällä. Eliphaz Lévi viittaa kirjoissaan tähän salaisuuteen selvittämättä sitä. Hän puhuu Mooseksesta, joka kuolee – salaperäisesti häviää tietämättömiin Pisgah-vuoren huipulta „laskettuaan kätensä“ vihkimänsä Aaronin päälle, – Jeesuksesta, joka kuolee „rakastamansa“ opetuslapsen, Ilmestyskirjan tekijän, Johanneksen puolesta, – ja Johannes Kastajasta – vanhan testamentin viimeinen todellinen *nazari* (katso *Isis.*, II osa, s. 132), – joka vaillinaisissa, ristiriitaisissa ja vääristetyissä evankeliumikertomuksissa menettää henkensä myöhemmin Herodiaksen oikun kautta, mutta nabathealaisten *salaisissa* kabbalisticissa dokumenteissa uhraa itsensä sovitusuhriksi „kastettuaan“ (s. o. vihittyään) valitsemansa seuraajan mystillisessä Jordanissa. Näissä todistuskappaleissa *Aba*, Isä, vihkimyksen perästä tulee Pojaksi, ja Poika seuraa Isää ja tulee samalla kertaa *Isäksi ja Pojaksi*, jota inspiroi Sophia Achamoth (salainen viisus), myöhemmin muutettuna Pyhäksi Hengeksi. Mutta tämä Johannes Kastajan seuraaja ei ollut Jeesus, sanovat nazarealaiset. Mutta siitä toisten. Vielä tänä päivänä seuraa vihkimystä Himaalajan *tuolla puolen* opetuslapsen *jonkun aikaa* (kolmesta kuuteen kuukauteen) kestävä kuolema, usein myös vihkijän; mutta buddhalaiset eivät vuodata verta, sillä he kammoksevat sitä tietäen, että veri vetää puoleensa „pahoja voimia“. Tantrikkojen *Shastrat* (pyhät kirjat) kertovat tshinnamasta-tantrikkojen vihkimyksestä (sanoista *tshinna* „eroitettu“ ja *masta* „pää“ – koska Tshinnamasta-jumalatarta kuvataan pää leikattuna irti ruumiista), että niin pian kuin adepti on saavuttanut korkeimman täydellisyysasteen, on hänen vihittävä seuraajansa ja – kuoltava, uhraten verensä veljiensä syntien sovitukseksi. Hänen täytyy „leikata irti oma päänsä oikealla kädellään, pitäen sitä vasemmallaan“. Kolme verivirtaa syöksyy esiin päättömästä vartalosta. Yksi näistä ohjataan irtonaisen pään *suuhun* („ . . . minun vereni on totinen juoma“ – nuo Johanneksen evankeliumissa olevat sanat, jotka niin suuresti hämmästyttivät

opetuslapsia); toinen juoksee maahan puhtaana, synnittömän veren uhrina maaemolle; ja kolmas nousee taivasta kohti todistajana „itsensä uhraamisen“ uhrista. Tällä on nyt syvä salatieteellinen merkityksensä, jonka ainoastaan vihityt tuntevat; kristillinen dogmi ei selitä totuutta sinnepäinkään, mutta *The Perfect Way* kirjan puoleksi inspiroidut tekijät paljastavat totuutta, niin vaillinaisesti kuin sitä määrittelevätkin, paljon läheisemmin kuin mitkään kristilliset kommentaattorit.

H. P. B.

Madame Blavatskyn mainitsema kirja „*The Perfect Way or the Finding of Christ*“ (Täydellinen tie eli Kristuksen löytäminen) ilmestyi v. 1882. Sen olivat kirjoittaneet Mrs. Anna Kingsford ja Mr. Edward Maitland. Mrs. Kingsford, joka oli saavuttanut lääketieteen tohtorin arvon Parisin yliopistossa, oli merkillinen englantilainen mystikko, jonka näkyihin ja inspiratsioneihin yllämainittu kirja kokonaan perustui. Hän oli alussa Teosofisen Seuran jäsen, mutta perusti sittemmin oman Hermeettisen Seuransa, kun eroavaisuus hänen länsimaalaisen ja Mr. A. P. Sinnettin itämaalaisen teosofian välillä tuli liian räikeäksi.

Näin – vuosikymmeniä myöhemmin arvosteltuna Anna Kingsford oli länsimaalainen okkultisti, joka saavutti „rosenkreutsiläisen“ vihkimyksen ja esiintyi Euroopassa samaan aikaan kuin madame Blavatsky Indiassa. Mrs. Kingsford ei tuntenut teosofiaa laisinkaan, silloin kun hänelle näyissä ja inspiratsioneissa ilmoitettiin se esoteerinen kristinusko, jota kirja „*The Perfect Way*“ esittää. Hänen elämänymmärryksensä on syvästi mystillinen ja perustuu siihen Kristukseen, joka on meissä. Kaikki dogmit saavat järkipärisen selityksensä mystillisen Kristus-käsityksen valossa, ja Mrs. Kingsford on lujasti vakuutettu siitä, että kaikki uskonnot ovat oksia samasta puusta, ikuisesta jumalallisesta totuudesta, ja että niillä kaikilla on sisäinen esoteerinen puolensa. Kaikkia „vapahtajia“ ja ennen kaikkea Buddhaa hän pitää suuressa arvossa, väittäen vain, että Jeesus Kristus nosti totuuden tajunnan vielä korkeammalle tasolle, täten täydentäen Buddhan työn.

*

Tässä joulun edellä luin F. Ossendowskyn kirjan „pedoista, ihmisistä ja jumalista“, joita hän oli tavannut Tibetissä v. 1920 pakomatallaan bolshevikkien luota Siperiasta. Kirjasta oli paljon puhuttu, paljon kehuttu

sen jännittävyttä ja sen harvinaisen valaisevia tietoja Tibetin mystillisestä elämästä. Se oli toisin sanoen kirjallinen makupala teosofeille ja salatiiteilijöille.

Luin sen odotuksella ja tunnustan mielihyvällä, että se oli jännittävästi kirjoitettu kuin seikkailu-romaanin ainakin. Seikkailut ja vaarat olivat kuitenkin mielestäni kaikessa kaameudessaan siksi luonnollisia nykyisellä bolshevistisella ajallamme, että pitkin matkaa odotin, koska tulisivat oikein nuo merkilliset asiat. Yksi ainoa kohta jäi merkillisenä ja huomattavana mieleeni: että yksin buddhalaiset papitkin Tibetissä käyttivät murha-aseita. Niin on siis häpeä painanut leimansa aikaamme, että buddhalaisetkin, jotka uskonnossaan nimenomaan kieltäytyvät verta vuodattamasta, sekaantuvat kapinallisiin hankkeisiin ja tarttuvat miekkaan! Mutta kertoihan Ossendowsky toiselta puolen Siperian buddhalaisista sojooteista, jotka vakaumukselleen uskollisina mieluummin pakenivat kotiseudultaan Siperiassa kuin aseellisesti puolustautuivat bolshevikkeja vastaan.

Kirjansa loppupuolella tekijä vihdoinkin joutui ihmeittensä keskelle. Siinä hän kertoo tavanneensa Urgan temppelissä Tibetin mystillistä hallitsijaa, n. s. Elävää Buddhaa, sokeata vanhusta, joka juoppoudesta on kadottanut näkönsä, mutta on erittäin viisas ja hurskas mies ja m. m. etevä astrologi. Toisiakin ihmeellisiä ja samalla paljon sympaattisempia laamoja ja paaveja tapaa Ossendowsky ja saa kuulla heiltä „maailman kuninkaasta“, joka elää ja hallitsee maanalaisessa Agarthin kaupungissa.

Mitä tämä on? ajattelin lukiessani. Missä olen näistä asioista ennen lukenut? Syventyessäni muistoihini pääsin pian asian perille. Arvossa pidetty ranskalainen okkultisti markiisi de Saint Yves d'Alveydre on niistä puhunut! Hain käsiini hänen kirjansa: „*Mission de l'Inde en Europe, Mission de l'Europe en Asie, La question du Mahatma et sa solution*“ (Indian tehtävä Euroopassa, Europan tehtävä Aasiassa, Mahaatma-kysymys ja sen ratkaisu), selailin sitä ja huomasin kohta, että Saint-Yves d'Alveydre niinkään puhuu „Agarthasta“ ja sen maanalaisista konstruktioneista, sen 20 miljoonasta asujaimesta, sen korkeimmasta päästä „Maharshista“ j. n. e. Kirjansa hän omistaa „Hallitsija-Paaville, joka päässään kantaa seitsenkruunuisen tiaran, Karitsan ja Oinaan aikakauden muinaisen pääkaupunki-Paradeeshan nykyiselle Brahatmahille.“

Ensin ilostuin, sillä ranskalaisen markiisin tiedonannot, jotka julkaistiin painosta ystävien toimesta tekijän kuoleman jälkeen 1910, mutta jotka tekijä itse oli kirjoittanut v. 1886, saivat täten odottamattoman vahvistuksen. Tarkempi vertailu näytti kuitenkin hämmästykseni, että Ossendowsky

ei osannut sanoa mitään uutta, vaan että hänen kuulemansa käsitti tarkoin samoja asioita kuin Saint-Yves d'Alveydre kirjassaan oli tuonut esille. Mitä tästä merkillisestä yhteensattumasta piti ajatella? Se oli todella ihmeellinen, jos Ossendowsky ei tuntenut kirjaa „Mission de l'Inde en Europe“. Mutta jos hän tunsu sen ja sovitti sen tiedonannot seikkailukertomukseensa, silloin hänen kirjansa tosi kokemuksiin perustuvasta matkakertomuksesta muuttui seikkailuromaaniksi, jossa mielikuvitus saattoi näytellä yhtä suurta – tai suurempaa – osaa kuin todellisuus. Enkä niin ollen lopullisesti tiennyt, missä määrin oli luottamista prof. Ossendowskyn kirjaan, jonka mottona oli seuraava komea ote Titus Liviuksesta: „On aikoja, ihmisiä ja tapahtumia, joista ainoastaan historia voi lausua lopullisia tuomioita. Samanaikaiset havaintojen tekijät saavat vain kirjoittaa muistiin, mitä ovat nähneet ja kuulleet. Totuus itse tämän vaatii.“

Totuus vaatii myös, että seuraava toseikka mainitaan. Madame Blavatsky puhui jo Salaisessa Opissaan n. s. Brahmaatmasta, joka on kaikkien mahaatmojen eli mestarien korkein pää, ja teosofisessa kirjallisuudessa on yleensä puhuttu siitä „Sanatkumaarasta“ eli „tämän maailman kuninkaasta“, joka saapui maapallollemme Venuksesta ja on Salaisen Veljeskunnan korkein Vihkijä. Sitä vastoin H. P. Blavatsky ei tietääkseni mainitse nimeä „Agarttha“, vaikka hän ohimennen toteaa, että kiinalaisten buddhanuskojain opettama „läntinen paratiisi“, jossa kuolemattomat asuvat, on „todellinen vuorten ympäröimä paikka erämaassa“.

*

Englannissa toimii nykyään huomattava uskonnollinen liike: Joanna Southcott-liike. Kerron tässä „The Canadian Theosophist“-lehden viime joulukuun numeron mukaan pari seikkaa siitä.

Joanna Southcott syntyi v. 1750 Devonshiressa ja kuoli v. 1814. Hän oli oppimaton työläisnainen ja rupesi 40-vuotiaana profetoimaan. Sen jälkeen oli hänen elämänsä myrskyisä ja onneton, mutta kuollessaan hän jätti jälkeensä 65 käsikirjoitettua profetallista kirjaa ja suuren köytetyn ja sinetöidyn arkun, jonka saisi avata yksinomaan 24 piispaa aikana, jolloin valtakunta olisi suuressa hädässä. Hänen ennustuksensa maailman sodasta, tankien käytöstä, ilmahyökkäyksestä Lontoota vastaan, kullan ja sokerin puutteesta ynnä sadasta muusta yksityisseikasta herättivät hänen eläessään naurua, mutta ovat nyt toteutuneet.

Muuan julkaistu Southcottin profetia sanoo, että arkussa on inspiroituja kirjoituksia, jotka kertovat kirkon johtajille, millä tavalla he voivat muodostaa suuren kansainvälisen rauhanliiton toisten uskontojen kirkkojen avulla, mutta vielä ei ole löytynyt 24 piispaa, jotka pitäisivät arvolleen soveliaana avata sata vuotta sitten kuolleen mummon kirstua. Ja kuitenkin luulisi, että piispatkin voisivat alentua jotain tekemään maailman rauhan puolesta!

Joanna Southcott-liike lukee jo 50,000 kannattajaa tavallisten kuolevaisten joukossa, ja viime vuoden alkupuolella annettiin julki toinen salaisuus, joka on herättänyt tavatonta huomiota ja mielenkiintoa ympäri maailmaa. Liikkeellä on näet hallussaan lääke, jota se nimittää „Panaceaksi“ (yleislääkkeeksi) ja joka parantaa kaikkia sairauksia, syövästä ja keuhkotaudista lähtien kaljupäisyyteen ja karkeaan ihoon saakka. Tällä lääkkeellä on saatu aikaan siksi paljon ihmeitä, että etevät lääkärit Englannissa, Amerikassa, Indiassa ja Saksassa ovat ryhtyneet sitä tarkemmin tutkimaan. Suurta huomiota ansaitsee sekin seikka, että Southcott-liike jakaa lääkettään ilmaiseksi, kantaen itse kaikki kustannukset sen valmistamisesta. Noin 3,000 potilasta hoidetaan tätä nykyä, ja monet sairaut, jotka lääkärit ovat toivottomina hylänneet, ovat muutaman kuukauden hoidon jälkeen täydellisesti parantuneet.

Ketä tahansa sairasta kehoitetaan käyttämään Southcott-Panaceaa. On vain kirjoitettava (englanniksi) ja mainittava sairaus sekä liitettävä postikuponki (tai raha) vastausta varten. Kirje on osoitettava seuraavasti: C. S. S., 46 Ebury St., London, S. W. 1, England. Mitään maksua ei huoli lähettää, sillä ne, jotka niin ovat tehneet, ovat saaneet rahansa takaisin.

*

Kuten kansilehtemme toisella sivulla sanotaan, tulee Ruusu-Risti tänä vuonna käsittämään ainakin 432 tekstisivua. On helppo laskea, että kolmen numeron silloin täytyy olla vain 32-sivuisia. On kuitenkin luultavaa, että lopullinen sivumäärä nousee paljon yli 432, koska joulukuun numero kalenterin muotoisena tulee käsittämään 96 tekstisivua. Siltä varalta aion yhtäkaikki supistaa huhti-, touko-, elo- ja syyskuun n:rot 32-sivuisiksi, jollei tilaajamäärä nouse melkoisesti entisestään.

Mutta toivokaamme, että se nousee! Olisiko nousu aivan mahdoton? Mitä siitä arvellette, lukijat?

(Ruusu-Risti 1925 No 3, Maaliskuu, s. 97-104)